

Sygn. akt II Ca 471/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janusz Roszewski
Sędziowie:	SSO Henryk Haak (spr.) SSO Paweł Szwedowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku A. S.

z udziałem S. S.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kępnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z/s w O.

z dnia 19 kwietnia 2013r. sygn. akt VI Ns 15/13

postanawia:

I. oddalić apelację,

II. nie obciążać wnioskodawczynie kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 471/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Kępnie – VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w O. dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczynie A. S. oraz uczestnika postępowania S. S. w ten sposób, że na wyłączną własność uczestnika postępowania S. S. przyznał, znajdujące się w jego posiadaniu, ruchomości: komplet mebli, sokowirówkę, serwis kawowy i wagę podgrzewaną. Nadto Sąd Rejonowy zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczynie, tytułem spłaty, kwotę 1.250 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się tego postanowienia i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy dokonał następujących ustaleń.

Wyrokiem z dnia 9 października 2009 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1089/09 Sąd Okręgowy w Kaliszu rozwiązał przez rozwód związek małżeński wnioskodawczyni A. S. i uczestnika postępowania S. S., zawarty dnia 7 czerwca 2008 r. Wnioskodawczyni i uczestnik postępowania nie zawierali umów majątkowych małżeńskich. W skład ich majątku dorobkowego wchodzi: komplet mebli zakupiony w czasie trwania małżeństwa, sokowirówka, serwis kawowy i waza podgrzewana o łącznej wartości 2.500 zł. Ruchomości te znajdują się w posiadaniu uczestnika postępowania.

Jako prezenty ślubne wnioskodawczyni i uczestnik postępowania otrzymali głównie pieniądze w kwocie 15.000 zł i 200 euro. Pieniądze te zostały zużyte w trakcie trwania małżeństwa.

Przed zawarciem małżeństwa uczestnik postępowania był właścicielem kawalerki. Wnioskodawczyni i uczestnik postępowania zamierzali w 2009 r. zakupić wspólnie większe mieszkanie od M. i M. B.. Cena mieszkania oscylowała wokół kwoty 100.000 zł. Miała ona zostać uiszczona w trzech ratach, pierwsza 30.000 zł, a reszta miała być zapłacona z kredytu i ze sprzedaży mieszkania. Wnioskodawczyni i uczestnik postępowania nie mieli oszczędności na zapłatę ceny mieszkania. Poszukiwali oni źródeł, z których mogliby pożyczyć pieniądze na zakup mieszkania, pytali o możliwość zaciągnięcia pożyczki niektórych członków rodziny.

A. S. i S. S. pomiędzy sierpniem a wrześniem 2009 r. wpłacili właścicielom mieszkania przy ul. (...) zaliczkę na zakup mieszkania w wysokości 30.000 zł. Pieniądze na zaliczkę nie stanowiły ich majątku wspólnego, lecz zostały pożyczone od matki uczestnika postępowania K. S.. Wnioskodawczyni zerwała faktyczne pożycie z uczestnikiem postępowania, wyprowadziła się, a uczestnik postępowania zażądał zwrotu zaliczki od B.. Zwróconą kwotę przekazał swojej matce K. S.. Uczestnik postępowania mieszkanie przy ul. (...) zakupił już sam po rozwodzie.

Postanowienie to – apelacją z dnia 25 czerwca 2013 r. – wnioskodawczyni A. S. zaskarżyła w części, w jakiej „nie uwzględniono przy podziale majątku wspólnego kwoty 33.000 zł stanowiącej sumę prezentów weselnych oraz oszczędności poczynionych przez strony w trakcie trwania małżeństwa”. Wniosła ona m.in. o zmianę zaskarżonego przez siebie postanowienia przez zasądzenie od uczestnika postępowania na jej rzecz „tytułem spłaty dalszej kwoty 16.500 zł stanowiącej 1/2 kwoty stanowiącej sumę prezentów weselnych oraz oszczędności poczynionych przez strony w trakcie trwania małżeństwa wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia”.

Uczestnik postępowania S. S. wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od wnioskodawczyni na swoją rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia i wywody poczynione przez Sąd Rejonowy.

Skarżąca podnosi w swojej apelacji m.in. zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten nie jest uzasadniony.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Cechą istotną swobodnej oceny dowodów jest ich bezstronna ocena (por. np. K. Piasecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1 - 505¹⁴, pod red. K. Piaseckiego, Warszawa 2006, t. I, s. 1026). Takiej właśnie – tj. bezstronnej oceny – dokonał Sąd I instancji.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych,

a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1966, nr 4, s. 20). Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał. Swoje twierdzenia Sąd I instancji przekonująco i należycie uzasadnił.

W szczególności Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i prawidłowo ustalił, iż jako prezenty ślubne wnioskodawczyni i uczestnik postępowania otrzymali głównie pieniądze w kwocie 15.000 zł i 200 euro oraz że pieniądze te zostały zużyte w trakcie trwania małżeństwa. Sąd Rejonowy nie przekroczył też granic swobodnej oceny dowodów i prawidłowo ustalił, iż pieniądze na zaliczkę na zakup mieszkania w wysokości 30.000 zł nie stanowiły majątku wspólnego wnioskodawczyni A. S. i uczestnika postępowania S. S., lecz zostały pożyczone od matki uczestnika postępowania K. S., a zwrócona później kwota przekazana K. S..

Już wobec powyższego apelacja podlega oddaleniu (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie m.in. art. 102 k.p.c.

K., dnia 12 grudnia 2013 r.